

És mirar els teus ulls bells
i el desig d'escriure't
es dispara, és aplaudir-te
en les meues paraules quan ells
em miren amb els centellejos
que es desprenen i sense pressa
m'enfronten amb el teu riure
alçat, quan presta al vol;
i és que vas aconseguir el meu cel
ser ànima, llum i somriure.
Conèixer-te ha sigut el fet
que més feliç m'ha deixat;
per tindre't sempre al meu costat
sent calor en el meu pit;
i per viure sota el sostre
em vas obrir sota clau
sent volar com un ocell
que és lliure alçant les ales
mentre va deixant gales
amb el cant viu i suau.
La teua amistat és el tresor
que sempre vaig somiar tindre;
tu la xiqueta en la meua estima
a la qual admire i assessore
quan veig viu el plor
al teu rostre somrient,

quan el cor et siga alegre,

viu o apesarat.

Sense la teua amistat no soc res

i res soc entre la gent!

Et mereixes que els somnis,

En vida pugues somiar

siguen grans o xicotets,

siguen reals o somnis

se't facen realitat perquè xiqueta,

de veritat, eres la dona primera

que va alegrar la meua primavera

i em va oferir la seua amistat.

M'encanta quan rius,

quan et note feliç,

quan en fer una relliscada

l'oblides i em somrius;

quan són els frenesís

els que ens obrin els ulls

aquells que amb enutjos

evidencien qui et vol.

En tant el sanglot mor

i deixa els meus ulls rojos.